

Khói đã vào mắt em (Đông Duy)

Phương Lan ..Tiến Tăng Nhơn Phú 1969
 Có điều gì đang vỡ vụn trong anh Niềm tuyệt vọng quẩn quanh nơi nào đó
 Sao nói được thành lời Những cát khô rã rời chờ gió cuốn Đã hoá thân trong một
 cuộc phân ly Và gió nóng Làm khô làn môi vào những buổi trưa hè
 Gây phút đó anh đã nói với em những điều gì nhỉ Có thể những lời yêu Hay những
 lời tâm sự Hay những chuyện băng quơ Câu chuyện hoang đường nào ngày xưa anh
 còn nhớ Buổi trưa nào ấu thơ mộng ảo trùng trùng Cánh chim kia chở anh vào vụn
 đậm trời xanh biển biệt Những góc biển chân trời Những vương quốc của một loài
 chim tự do Nơi bãi lầy lau sậy hoang vu miền nhiệt đới Hay cao vút đỉnh cột buồm
 những con tàu ma Trôi dạt hàng ngàn triệu năm khắp các miền đại dương cồn sóng
 Mùa hè buồn quá, Buồn quá Có thể anh sẽ nói với em, Tầm
 thường thôi, Như mọi người Rồi cũng tầm thường thôi, Một góc đời nào đó,
 Hầm hiu mái nhỏ che trời, Em sẽ đợi... Lặng lẽ tháng ngày như viên sỏi
 nhẵn Anh sẽ cúi đầu Mòn áo cơm, Mỏi mòn như củi mục Mỏi mòn
 lệ nển khóc tàn phai Vẫn phải thấp lên Huy hoàng hay bé mon Rọi vào hư
 không những mộng hiền Làm anh run sợ Có
 điều gì đang vỡ vụn trong anh Thả buông trôi cùng cơn bão cát Để cuồng phong đưa
 đẩy tới chân trời Dù chẳng phải cánh chim trời huyễn hoặc ấu thơ Chở mộng ảo
 trùng trùng Như anh kể Có trời xanh, biển lớn, những bến bờ xa lạ cuối
 chân mây Còn lại này Em, lời cuối Thôi đành, hạt cát nhỏ phiêu liêu
 Cho anh xin, Muộn phiền đã chở lời lên khóe mắt Cách chia nào không bóp
 nghẹn con tim

http://tapchixam.net/D_1-2_2-106_3-106_4-257/